

Skandinavien rundt i kajak

Mødet med spækhuggere

”Pludselig sagde det ”pust” lige ved siden af mig, og en hval på en 3-4 meter gik op 5 meter fra mig. På de få sekunder, det tog, tænkte jeg, at det måtte være en springer (en slags delfin), men de har ikke hvide striber på ryggen, nåede jeg lige at tænke. Den vendte om og kom lige forbi mig. ”Pust,” sagde det igen, denne gange en 5-10 meter fra mig på venstre side, da moder-spækhuggeren kom op. Hun var større end kajakken.

Pulsen hamrede, og jeg ville have billeder, så jeg kæmpede med video og kamera. Den ”lille” kom op igen 10 meter fra mig på højre side og svømmede direkte mod mig, mens den kiggede på mig med hovedet lige under vandoverfladen. På 5 meters afstand dykkede den og gik under mig. Igen kom moderen op 15 meter bag mig, og jeg prøvede at få taget nogle billeder.

Så kom endnu en spækhugger op længere bagude. Der var altså 3 stk. i alt, og denne så også ud til at være en unge, men jeg så den ikke tydeligt. Moder og unge kom op flere gange helt tæt sammen, mens de fortsatte mod nord. Jeg prøvede desperat at få nogle billeder. Men så var det overstået - på under 30 sekunder.

Sikke en oplevelse, desværre fik jeg ingen billeder.”

- uddrag fra bogen

Af samme forfatter:

- Oplevelser i ukendt land – I Knud Rasmussens spor, 2009
- Danmark rundt i kajak – Eventyr under isvinteren 2009-10, 2011

En stor tak til alle, der har støttet op om mit projekt:
Skandinavien rundt i kajak,
fra samarbejdspartnere, rådgivere, kommentarer og mails på min
hjemmeside,
biler, overnatning, besøg og tanker til mig.
Det betyder alt for mig, at jeg kan mærke I er med.
Ingen nævnt, ingen glemt.

Erik B. Jørgensen

Skandinavien rundt i kajak

Kom ud

Skandinavien rundt i kajak
© 2013 Erik B. Jørgensen, Kom ud
Omslag: Claus Lillevang
Forside og bagside foto: Geir Haukursson
Fotos: Erik B. Jørgensen, medmindre andet er anført
Kort: Erik B. Jørgensen og Claus Lillevang
Korrektur: Brandenburg Tekst, www.brandenburg.nu
Opsætning: Erik B. Jørgensen og Claus Lillevang
Trykt ved: Filipesen Grafisk Produktion aps
Printet i Danmark
1. udgave, 1. oplag
ISBN 978-87-996572-0-9

Bogen er personlig og må ikke kopieres. Jeg opfordrer til, at man ikke spreder indholdet, da det er mit levebrød.

Kopiering fra denne bog må kun finde sted med tilladelse fra Erik B. Jørgensen, www.komud.dk.

Kom ud
v/ Erik B. Jørgensen
erik@komud.dk
4025 2477

Tilmeld dig mit nyhedsbrev og få ekstra råd, fif og gode historier på www.komud.dk

Eventyret starter i din baghave

Indholdsfortegnelse

Indledning	9
Et nyt eventyr tager form	13
Ideen kom dumpende	13
Planlægningen	14
Kajakken, hvor er den?	17
Data og nøglepunkter for Empower fra ArrowKayaks	20
Afgang	21
Simkort til Norge	24
Den rigtige start	28
Hvordan brugte jeg min elektronik	38
Landgang og fender	52
Tørdragt kontra todelt dragt	54
Telefondækning og satellit telefon	68
Videre mod Nordkapp	70
Syd over	84
Tanker om pagajer	89
Bundet til kajakken	117
Hvad er langtur	120
Bodø	128
Morgen rutiner	132
Rutiner i løbet af dagen	136
Lidt betragtninger	147
Land rutiner	157
”Vi” var på tur	162
Hvordan tjekker jeg vejret?	169
Video og fotokamera	185
Navigation	205
Det værste og bedste ved turen	212
Data for Norge	247

Hej Sverige	248
Havspaddlarnas Blå Band, den Svenske kyst i kajak	252
Tordenvej	292
Lidt betragtninger generelt	315
Savnet af familien	316
Fuglenes natur	356
Data for Sverige	374
Finland starter	379
Fiskeri	435
Hvordan holdt jeg soveposen tør?	437
Smerte og skader	441
Tanker mod slutningen	449
Data Finland	454
Data Skandinavien rundt i kajak	454
Vel hjemme igen	459
Tak til	460
Afslutning	466
Ordforklaring	467

Nordkapp

Vardø

Tromsø

Kirkenes

Jakobselv

Lofoten

Bodø

Haparanda / Tornio

Piteå

FINLAND

SVERIGE

Kokkola

Stad

NORGE

Sundsvall

Vaasa

Bergen

Rauma

Oslo

Virojoki

Helsinki

Stockholm

Lindesnes fyr

Göteborg

Kalmar

DANMARK

Malmö

Indledning

Hvor slutter et eventyr, og hvornår starter det næste? Det er altid svært at sige, synes jeg.

For mig personligt er det vigtigt hele tiden at have mål og delmål ud i fremtiden.

Så da Danmark rundt i kajak – isvinter 2009-10 sluttede i februar 2010, som beskrevet i min sidste bog, var ideen til næste tur allerede født. Og så var det på den igen med planlægning, mens jeg samtidig prøvede at gøre mit daglige liv til et eventyr, så meget som muligt. Med tid til at træne, tage på ture med familien, holde en masse foredrag, skrive blog og passe min virksomhed.

Men lad os tage på eventyr igen. Kajakken venter, og nye lande skal ses på forskellige årstider. Store dyr- og naturoplevelser venter forude! Som jeg altid siger: ”Eventyret starter i din baghave”. Denne gang var min baghave Norge, Sverige og Finlands kyster.

Jeg har med vilje beskrevet meget af hverdagen i denne bog. Der er mange tidspunkter, som for eksempel: hvornår jeg står op, hvor længe jeg ror og andre dagligdags ting på turen. Det gør jeg, fordi det er vigtigt for mig, og fordi jeg meget gerne vil vise, at langtur og ekspeditionsliv handler om at holde rutinerne, også når det er surt, og jeg er træt. Derfor beskriver jeg dagligdagen igen og igen for at give et indblik i det liv, jeg lever som ekspeditionsmand.

Bagerst i bogen har jeg lavet en ordforklaring til de fagudtryk, jeg bruger. De ord du kan finde beskrevet er markeret med en * første gang, du støder på ordet. Er du i tvivl se efter bag i bogen.

Lad eventyret begynde.

Eventyrer, foredragsholder, forfatter

Jeg har beskrevet mig selv mange gange, men hvem er jeg, Erik B. Jørgensen, årgang 1975?

Jeg er en dreng, der er vokset op på en gård alene sammen med min far og unge piger i huset, indtil min far fik en kæreste, Tove, som var der resten af min tid på gården.

Det var her, jeg blev formet. Jeg havde en masse frihed og blev ikke passet ude i byen, nej, tiden gik med at lege overalt, så fantasien fik frit spil. Det var også her, jeg lærte værdien af at arbejde. Hvis jeg ville have lommepenge, skulle jeg først lave lektier, så kunne jeg arbejde for en timeløn. Når jeg ser tilbage, var det her, at jeg lærte ikke at give op. Der skulle samles kartofler, indtil vi var færdige. Det samme gjaldt, når der skulle høstes og køres halm ind. Det var også bare at blive ved, mens vejret var godt.

Men det var især min tid på Vejstrup efterskole og senere på Handelsskole i Nyborg, der gjorde, at jeg fik glæde ved skolearbejde, og resultaterne blev derefter. Herligt for en knægt, som havde haft det svært i mange fag indtil da.

Det blev også til mange gode år i forsvaret: 2 år i Den Kongelige Livgarde, hvor jeg lærte om basisoverlevelse, ansvar og at undervise – i min tid som sergent. Dog var militæret ikke noget for mig i ”normal” form, men da jeg hørte om specialenheder, vidste jeg, at det var vejen at gå.

Jeg kom på forskole i 6 måneder hos Slædepatruljen Sirius og gjorde efterfølgende 2 år og 2 måneders tjeneste i Nordøstgrønland - mit livs bedste beslutning. Her lærte jeg meget og så noget af det mest fantastiske natur i verden. Jeg fik venskaber for livet og mødte de bedste venner i livet, vores kære hunde.

Ovenpå den oplevelse søgte jeg videre mod nye udfordringer i Jægerkorpset, hvor det lykkedes mig at klare mig igennem en lang, udfordrende og meget lærerig optagelse. Det blev til små 6 år med et arbejde i verdensklasse, træning over alt i verden, kammeratskab som ingen andre steder og missioner rundt i verden. Et arbejde, hvor jeg lærte meget om mig selv og andre. Jeg så livet, når det var bedst og værst.

Mange erfaringer senere skiftede mit liv pludselig retning igen, noget uventet. Jeg var patruljefører i Jægerkorpset og troede, at jeg skulle blive der, indtil jeg blev 60 år. Men en dag blev jeg opfordret til at komme hjem og overtage min fars gård, mens der var tid, og det var økonomisk gunstigt. Jeg tog imod udfordringerne, men jeg fandt hurtigt ud af, at mig og min far ikke var skabt til at arbejde sammen, slet ikke, hvis vi skulle kunne holde jul sammen og være venner. Så efter 8 måneder stod jeg og skulle beslutte, om jeg skulle tilbage til Jægerkorpset, eller jeg skulle noget nyt.

Eventyrene trak i mig, så jeg sprang ud som fuldtidseventyrer og foredragsholder i 2008. Siden da har jeg ikke set tilbage. Jeg vil aldrig have undværet mine 11 år i forsvaret. Det er her, jeg har lært næsten alt. Jeg har fået færdigheder, mange ikke har mulighed for at få. Jeg har trænet og kæmpet i miljøer og situationer, der kræver alt af alle. De færdigheder gør mit liv som eventyrer meget nemmere og mere sikkert, fordi jeg kender mig selv ud og ind.

Siden er det blevet til flere ture over den grønlandske indlandsis, vinter grundkurser med kunder og kajak i Nordøstgrønland samt eventyr med kæresten, venner, min dejlige datter og alene.

Her er lidt af ekspeditionerne:

- Thule til Thule, en tur over indlandsisen og til Nordøstgrønland, som endte skidt med sygdom, men det kan du læse meget mere om i bogen: ”Oplevelser i ukendt land, i Knud Rasmussens spor” fra Gyldendal.
- Danmark rundt i kajak – isvinteren 2009-10. Som den første, lykkedes det mig at komme ”Danmark rundt i kajak” om vinteren. Det blev som bonus den hårdeste isvinter i 23 år. Men det kan du læse om i min anden bog: ”Danmark rundt i kajak” fra Gyldendal.
- Så blev det til Skandinavien rundt i kajak, som du kan læse om her.
- Far og datter i Vildmarken – 45 dage i kano.

Mit brød på bordet kommer fra mange foredrag rundt i landet. Både om mine ture og i virksomheder om motivation, målsætning, samarbejde og ledelse, hvor jeg bruger mine erfaringer med mennesker og mig selv i ekstreme situationer rundt i verden.

Privat var jeg sammen med Kirsten i en årrække og fik i 2008 min dejlige datter, Karen. Kirsten og jeg er ikke sammen mere. I dag bor jeg sammen med min kæreste og vi har jævnligt fornøjelsen af min datters gode selskab. I denne bog går vi tilbage i tiden, og Kirsten vil blive omtalt som min ”kæreste”, fordi det var virkeligheden, da jeg padlede Skandinavien rundt.

Så hvad er jeg i dag? Jeg tillader mig at kalde mig eventyrer, forfatter, foredragsholder og guide.

Et nyt eventyr tager form

Ideen kom dumpende

Tænk, at ideen til Skandinavien rundt skulle komme i et koldt telt i minus 13 grader med is og sne overalt. Jeg var i gang med kampen mod den danske natur under min tur: ”Danmark rundt i kajak – isvinteren 2009-10”. Jeg havde nok at se til med is, vind og vejr. Men hver aften i teltet skrev jeg dagbog og lagde billeder op på min hjemmeside. I den forbindelse fik jeg også mange mails og kommentarer fra folk, der fulgte min tur.

En dag lå der en mail fra en flink person, der fulgte mig. Vedkommende spurgte mig noget i retning af: ”Skal du ikke ro som Jim Danielsson gjorde, på din næste tur?”. Jeg må indrømme, at jeg ikke vidste, hvad personen mente, men blev henvist til en bog, der hedder: ”148 dage i havskajak” af Jim Danielsson, en bog fra 1993 om en tur i 1989. Jeg kunne forstå, at han havde roet hele den norske kyst ned langs Sverige. Her roede han vest om Sjælland, rundt om Sjælland og Falster, krydsede over til Sverige igen og fortsatte til Stockholm, hvor han krydsede over til Finland, videre forbi Helsinki og til den russiske grænse for at ro tilbage til Stockholm igen. På den måde havde Jim taget de sydligste spidser af 4 nordiske lande. 148 dage og 6379 km. Mere vidste jeg ikke videre på min tur Danmark rundt. Men jeg tænkte over det, mens jeg roede og nød den danske vinter. Det lød da meget spændende, men jeg overvejede, om jeg, i stedet for at ro den samme tur som ham, måske skulle ro langs Norges, Sveriges og Finlands kyst. Der blev brugt en del timer på at tænke på det, men jeg måtte lade den ligge, til jeg kom hjem.

Det lykkedes mig som den første at komme Danmark rundt i kajak om vinteren under reglerne for ”Det Rød-Hvide” kajakbånd. Den 14. februar 2009 var turen slut.

Jeg kom hjem, godt brugt, og skulle lige lande igen, se min kæreste og datter samt overstå det mest trælse i verden: at pakke ud.

Men Jim Danielssons tur var stadig i tankerne, og samme måned jeg var kommet hjem, lykkedes det mig at finde en brugt bog i Sverige, som jeg købte. Jeg gik i gang med at læse samt søge på nettet. Det stod mig hurtigt klart, at jeg ikke kunne finde andre personer, der havde roet Norge, Sverige og Finlands kyststrækning i en tur. Så kort efter tog jeg en beslutning: Det skulle være min næste ekspedition.

Planlægningen

Nu var beslutningen taget, og så skulle der grov-planlægges og vurderes, om det hele kunne hænge sammen. Jeg målte hele ruten groft op på Google Earth. Det blev til 6200-6500 km alt efter, om Oslo skulle besøges. Jeg sad og kiggede lidt på det og blev hurtigt enig med mig selv om, at jeg aldrig ville komme til at ro så direkte. Jeg ville nok komme til at ro lidt ind i fjordene eller ind og handle i byer, før jeg ville krydse over. Jeg målte op en gang til: 7000-7400 km. Det måtte være maks. Men jeg skulle senere erfare, at jeg ikke var til svipture.

Jeg kunne se, at Jim var startet den 7. april og afsluttede turen den 1. september. Jeg tænkte, at hvis jeg havde en måned mere, så måtte det være muligt at gennemføre. Så 6 måneder til rådighed virkede som rimeligt. Det var den meget grove planlægning.

Så var det tid til at trække på folk rundt omkring. Jeg ringede til Ravn Hamberg, som havde roet Sverige og Finlands kyst i ét stræk i 2003, for at høre lidt erfaringer fra de lande samt høre hvilke pagajer, han havde brugt. Jeg talte med mange flere bl.a. Martin Nissen om pagajer og med Nicolai Ilcus om hele turen.

Jeg regnede lidt mere på turen og satte beregninger ind med 30 km i gennemsnit de første 27 dage, og så 40 km de næste 13 dage. Resten af Norge skulle så roes med 45 km i gennemsnit.

Jeg satte 73 ro-dage af, og for at tage højde for dårligt vejr satte jeg 90 dage af i alt ud fra de eksempler, jeg havde fundet med folk, der havde roet Norge om sommeren. For Sverige regnede jeg med 50 km i gennemsnit, 48 ro-dage, lidt tid til ferie med familien samt for at tage højde for, at der de sidste somre havde været en del vind. Så jeg satte 60 dage af. Finland var også 50 km i gennemsnit over 26 dage, så jeg satte 30 dage af. I alt var turen altså på 180 dage, men jeg havde planlagt med 10 ekstradage i reserve. Den plan var jeg godt tilfreds med.

Foråret kom, og jeg havde også travlt med foredrag og med at skrive bogen ”Danmark rundt i kajak”. Så planlægningen fortsatte jeg med indimellem, når jeg havde tid. Jeg havde ikke travlt endnu. Så jeg arbejdede stille og roligt videre med lister med ideer og ting, der skulle gøres. Fra april 2010 begyndte jeg det hårde og optimistiske arbejde med at søge sponsorater, i første omgang hos større virksomheder og fonde. Men generelt var standardsvaret: ”nej”. Dog var jeg sikker på, at Friluftslageret igen ville hjælpe mig med landbaseret grej, samt at ArrowKayaks også ville være med.

Desuden var jeg også i gang med at teste hastigheder på de forskellige kajakker, jeg kom i. Jeg ville vide mere om de forskellige kajakmodeller, men jeg havde godt nok svært ved at måle meget forskel i march-hastighed* på de forskellige gode modeller. Det samme gjaldt pagajer, som jeg også testede, alt det jeg kunne. Jeg underviste en del i kajak, en super god måde at blive dygtigere på. Alt sammen for at blive klogere og træffe de korrekte beslutninger.

I august skete der noget nyt. Jeg stødte ind i rulle-ekspert, Dubside, i forbindelse med at jeg ville blive bedre til at rulle. Da jeg havde vist, at jeg kunne rulle med min Euro-pagaj, og med en halv pagaj, så fik jeg en Grønlænderpagaj i hænderne – og det var noget nyt. Så over de næste to timer lærte jeg 8 nye rul og var helt høj bagefter. Det betød, at jeg lavede en del test med Grønlænderpagajer bagefter og blev mere og mere glad for dem.

Skæbnen ville, at jeg opdagede, at Havkajak-samrådet lavede en samling den 8-10. oktober 2010 på Fur med emnerne fart, kapkajak mv. Fokus var på, hvad en konkurrenceroer træner og tænker. Om aftenen ville der være et foredrag af Torbjørn om to ture omkring det nordligste Norge, hvor han var vokset op. Det var helt perfekt. Så jeg drog af sted på træf for første gang. Det var en super weekend med en masse guldkorn og hyggelige mennesker. Jeg var lykkelig for Torbjørns foredrag, for så kunne jeg se meget mere til det område, jeg skulle starte i. Jeg fik hans kontaktoplysninger, dog nævnte jeg intet om mine planer for nogen endnu.

I mellem alt det forskellige arbejde blev det også til 2 uger i mine foldbare Klepper-kajaker med familien i Rogen Naturreservat i Norge. En herlig tur.

Efteråret gik med foredrag, og min første bog, ”Oplevelser i ukendt land, i Knud Rasmussens spor”, udkom. Jeg søgte fortsat samarbejdspartnere, men jeg havde svært ved at få svar fra folk, men kom til møder i en del virksomheder, som desværre ikke gav noget resultat. Men omkring årsskiftet kom det sidste gennembrud. Aclima, et hæderkronet gammelt norsk undertøjsfirma, ville bakke op om min tur. Det var lige det, jeg manglede. Så turde jeg melde ud, at jeg tog af sted, dog fortsat med et kæmpe underskud, men jeg må igen sige tak til min far for at ville låne mig penge, så det hele hang sammen.

Så holdet så sådan ud:

- Mig på tur
- Aclima, tøj og støtte
- ArrowKayaks, stillede med en Empower kajak
- Nicus Nature/Sandiline, alt mit kajaktøj
- Kantan Event, støtte og mere under turen
- FAF, foderstof, støtte
- Friluftslageret, alt landtøj og -grej, sammen med Haglöft, Primus, Helsport,
- Avannaq, pagaj

- Toms, chokolade
- Gyldendal, ville udgive denne bog.
- M-Tec med tracker
- Samt flere, der hjalp til.

Så fra først i januar blev turen 100% officiel, og alle vidste, jeg ville køre fra Danmark den 1. april 2011.

Kajakken, hvor er den?

Tidligt i forløbet viste ArrowKayaks mig deres nye model, der var på vej: En ny langturskajak, der kom til at hedde Empower. Jeg så computermodeller og beregningsmodeller for hastighed mv. Jeg havde snart testet alle de modeller, jeg kunne tænke mig, med de egenskaber ArrowKayaks Play havde under Danmark rundt, samt jeg sad super i den, og jeg var ikke bange for at sige ja til at ro i den nye Empower, selvom den først ville komme til januar.

Vi kom til januar 2011, og der var ingen kajak. De var forsinkede på fabrikken og det sidste skib, der ville ankomme før 1. marts, skulle snart sejle. Det blev februar, og jeg var meget spændt. Så kom der endelig afklaring på det. Nicolai fra ArrowKayaks skulle ned og besøge fabrikken. Der ville de lave den første Empower færdig, og så ville de sende den med fly til Danmark først i marts. Så var jeg rolig og kunne begrave mig i lister, grej mv. Men jeg håbede da, at den snart den kom. Endelig fik jeg en melding fra Nicolai, at den var kommet, omkring den 8. marts. Men jeg måtte ikke kigge, sagde Nicolai, fordi der var verdenspremiere den 12. marts, som vi havde aftalt, og der var en overraskelse til mig i kassen, så den måtte først åbnes på dagen. Så kan det nok være, at jeg var spændt.

Lørdag den 12. marts kom, og åbent hus startede kl. 14.00. Der var mange mennesker, Nicolai bød velkommen, og så kunne jeg og designeren bag Empoweren, Jesper, brække kassen op. Her lå min nye, flotte, røde kajak, nummer 1 i produktionen, med lidt ekstra udstyr.

Der var lagt en bred, rød køl-forstærkning af kevlar igennem hele kajakken, 15 cm bredt, for at gøre kajakken stærkere, når jeg skulle i land på mange klippe- og stenfyldte kyster. Der var også lavet forstærkning rundt om cockpitkanten og lidt andre steder.

Overraskelsen var at min kajak var velsignet af en thailandsk munk nede ved fabrikken. Mens Nicolai var på fabrikken fandt han ud af, at det er en tradition i Thailand, at de lokale får velsignet et skib, før det skal i vandet for første gang. Det var aldrig gjort før med en kajak eller fartøj, der skulle sendes til vesten, fra det område i Thailand, hvor nogle af verdens største kajakfabrikker ligger. Nicolai havde taget kajakken og de folk, der havde lavet den, og kørte op til det lokale kloster. Mod et lille beløb til klosteret velsignede den ældste munk kajakken med vievand og ved at sætte fingeraftryk på den med ”guld” og andre farver. Så hængte han et bede-flag og blomsterkrans på fronten. Nicolai fik klare instrukser om, at man ikke måtte træde over spidsen, før den var søsat.

Så blev kajakken pakket ned og sendt med fly hjem. De lokale arbejdere på fabrikken snakker stadig om, at Nicolai fik velsignet kajakken. De satte stor pris på, at lokale traditioner blev fulgt. Alle tilskuerne og jeg fik hele historien under verdenspremieren i Svendborg. En super sjov historie. Men lidt overtroisk er man vel, så bedeflaget blev siddende under hele turen.

Thailandsk munk velsigner Eriks Empower Kajak, før den forlader fabrikken.

Herefter kom kajakken i vandet. Designeren Jesper prøvede den først, og så tog jeg en tur og lidt rul. Jeg var lidt forkølet, så jeg fik selvfølgelig blodnæse, men så passede mit hoved jo til kajakken, flot rødt. Jeg var virkelig tilfreds med kajakken.

Den var meget let at vende her første gang, selvom den er 561 cm lang, og den var også let at rulle. Til slut fortalte jeg lidt om mine nye tur til de fremmødte.

Men kajakken var ikke helt min endnu, da det var det eneste eksemplar i Danmark. Så den skulle lige på en turné rundt i landet. Jeg var med ved Struer Kajak og fortalte lidt om Danmark rundt og min nye tur. Så endelig den 21. marts overtog jeg kajakken. Den blev dog i Svendborg, fordi Leif Juhl og jeg gik i gang med at forbedre den lidt til mit brug.

Leif er en tidligere skibsbygger og er nu gået på pension. Han hjalp med at få sat en fodpumpe i. Det var et stort ønske efter min sidste tur, fordi der ofte kom lidt vand i kajakken, når jeg gik i, og i løbet af dagen når jeg skulle tisse eller åbne ”sprayskirtet”* for at ordne et eller andet. Så var det rart og en god sikkerhed, at jeg ikke skulle have en pumpe frem, så jeg havde hænderne fri. Selvfølgelig tog den ikke så meget som en håndpumpe, men jeg kunne fortsætte med at ro, mens jeg pumpede vand ud.

Jeg fik sat flere elastikker på dækket, så jeg let kunne sætte mine ting fast, og jeg fik sat en masse klistermærker på. Endelig kunne jeg tage en lidt længere tur i den. Jeg havde dog ikke tid til mere end 10 km med læs samt en tur i svømmehal med 40 kg i kajakken for at rulle med den. Men alt, hvad jeg så og mærkede, var jeg tilfreds med. Den sidste uge lå kajakken i stuen for at blive prøvopakket igen og igen. Selvom jeg var ude i god tid med alt, så kom meget af mit grej først ind de sidste 14 dage, helt frem til sidste dag. Sådan var det altid. Et stort kaos, hvor der skal holdes styr på lister og grej. Men også en herlig tid, fordi tiden nærmede sig.

Data og nøglepunkter for Empower fra ArrowKayaks

Empower fra ArrowKayaks

Mål:

- 561 cm lang
- 53 cm bred
- 389 liter i volume
- 175 kg max. lastevne (kajak + last + person = alt)
- Den har 2 store ovale pakluger, én foran og én bag, så det er let at pakke hoveddrummene.
- Den har 2 små dagsluger, én bag til last og én foran til ting, man skal kunne nå.
- Cockpitkanten er nedsænket bag til i niveau til dækket, så den er let at komme ud og ind af.
- Cockpittet er lidt større en normalt = længere, så det er let at få benene ind og ud, selv om man sætter sig på sædet.
- Den har finne til at trimme retningen.

Jeg valgte den, som tidligere beskrevet, ud fra dens egenskaber. Det er en lang kajak, der giver en god fart samtidig med, at den ikke er ret bred. Den har en forholdsvis stor lastevne og noget af det vigtigste: Den har et supersæde og rygstøtte. I kombination med de formede lårstøtter, betød det, at jeg sad supergodt. Den har god volumen fortil, så den er superstærk i bølger. Det var en vigtig ting for mig på turen til Nordnorge.

Ellers er mit råd til andre, prøv en masse kajakker, så finder man som regel nogle stykker, man sidder rigtig godt i. Så må man sammenligne dem, man kan lide, op mod hinanden. Men de skal prøves på vandet.

Afgang

Den sidste eftermiddag skulle min kæreste og datter til Nordjylland, så de sagde faktisk farvel til mig der. Men det var også heldigt nok, fordi jeg arbejdede til langt ud på natten for at sikre mig, at alt var i orden og intet glemt. Næsten morgen kom min solcelle, en nødløsning i allersidste øjeblik, tak til PM installationen for hjælpen.

Så kunne jeg læsse alt mit grej ind i bilen og kajakken på taget. I alt 205 kg med 10 dages proviant. Det var med mig, kajak og alt udstyr. Så det var pænt tungt og lidt over lasteevne i kajakken på 175 kg, men jeg skulle teste den. Kajakken blev bundet og sikret efter alle kunstens regler, samt den var lagt i en stor pose, så den ikke ville blive møgbeskidt. Der var så mange remme på den, at det lignede, jeg ved ikke hvad, men den skulle bare ikke tabes. Turen gik først til Svendborg for at hente Leif. Det blev til lidt hyggesnak med hans kone Annie, og Nicolai var der også for at sige farvel. Den 1. april 2011 kl. 12.30 kunne vi køre mod nordøst-Norge.

Erik spænder sin kajak i transportposen, ekstra godt fast .

Det var dejligt efter de sidste mange hektiske dage, nu følte jeg mig som en fri fugl.

Vi tog kurs mod nord til Odense. Så gik det øst over Storebælt for til slut at sige farvel til Danmark, da vi ramte Øresundsbroen. Det gik videre mod Stockholm, mens snakken gik. Leif og jeg havde altid en masse at snakke om. Det blev også til et par pauser og kanelnegle for at fejre, at vi var i Sverige. Middag blev til eftermiddag, som blev til aften. Vi var lidt for sikre på at finde noget at spise til aften, men pludselig var der ikke nogen spisesteder, så vi endte med to halvtørre sandwich. Dog var heldet med os, da vi fandt et sted at sove, 2 minutter før lukketid. Et lille, dejligt vandrehjem ved Stafsjö, der lukkede kl. 21.00. Efter en god nats søvn og en god gang morgenmad kørte vi videre til Stockholm og fortsatte nord på langs Den Botniske Bugt. Jeg havde sat rimelig god tid af til at køre derop. Så der var ro på. Desuden manglede jeg et norsk telefon simkort, som var på vej til Kirkenes til mig. Men uanset hvad, var der lang vej derop.

Hele anden dag fortsatte som første dag. Vi holdt på og hyggede os med kaffe, the og tilbehør. Vi kørte nu i typisk, svensk terræn med masser af vand og grantræer. Efterhånden fik vi regn og lidt tåget vejr. Ikke langt nord for Stockholm kom den første, rigtige sne, der lå rundt i terrænet. Jeg vidste, at der var meget mere, efterhånden som vi kom mod nord. Op ad dagen kom der bjerge. Det var rart at få lidt afveksling, og de første pister var nu åbne. Folk kørte rundt med ski - ikke en kajak som os. Jeg var åbenbart den eneste med de tanker heroppe.

Anden dagen sluttede i Skelleftå på et større hotel. Vi var ikke blevet klogere med hensyn til aftensmad, for hotellets buffet var ved at lukke, så det blev til burger. Vi var ellers stoppet en time før, lidt i kl. 20.00, men var restauranten allerede ved at lukke. Det var lørdag aften, så der var bal på hotellet. Derfor var der mange mennesker i festlig stemning og pænt tøj, men sengen kaldte mere, så jeg gik kold til Discovery i fjernsynet.

Næste morgen gik turen videre mod nord, og kort efter kørte vi ind i Finland. Vejen op igennem Finland var fin. Vi mødte flere snepløve, der tog kanterne, men det meste af vejen var sne- og isfri, så det gik virkelig godt deropad. Vi besluttede i løbet af dagen, at vi godt kunne nå frem samme dag, så vi holdt stadig på. Vi fik kontakt med Dag i Kirkenes, som fortalte os, at en af de små veje, som vi havde overvejet, om vi turde køre ind ad, var fine. Dag havde kørt der for to dage siden. Det ville spare os for en del tid og kilometer. Efter den 3. dag i bilen var kroppen ved at være øm af at sidde. Efter en lang dag kunne vi køre ind i indkørslen ved Dag, kl. 21.20 søndag aften.

Efter 3 dage i bil ankom vi til Dag i Kirkenes, tæt på start.

Dag tog imod os, som vi altid har kendt ham. Vi sad og snakkede lidt i stuen med hver vores kop med the eller kaffe. Han kunne hurtigt vise mig lidt af den første strækning på et stort søkort. Dag er en høj, tynd og senet mand i slutningen af 40'erne. Han har dyrket friluftsliv hele sit liv og roet kajak i mange år, ligesom mange har i disse områder. Dag tager på ture med familien i fjeldet, både sommer og vinter.

Han laver kurser i klatring, kajak og vinterture for den lokale turistforening, hvilket svarer til en friluftsförening herhjemme. Det har ikke noget med "turister" at gøre i den forstand, men er mere for de lokale. Jeg har hørt mange historier rundt om i Norge, hvor udlændinge tager på en tur med en turistforening og opdager at tempoet til toppen af det lokale bjerg er højt. Det er ikke alle, der vant til det, og er helt brændt ud bagefter. Det står endda som en advarsel i "Lonely planet", at ture med turistforeningen IKKE er for amatører.

Efter en god snak med Dag var det tid til at gå i seng. Vi havde fået et af børnenes værelser, da resten af familien ikke var hjemme. Leif fik sengen, og jeg fik en fin madras. Næste morgen havde vi god tid, fordi jeg skulle først mødes med min transport ud til havet kl. 17.00. Så Leif og jeg hyggede os. Jeg havde en del arbejde på computeren, og Leif havde en bog. Vi var også nede i byen og kigge. Jeg ville gerne have lidt fiskegrej, lidt ekstra fuel og mad. Da mit norske simkort til min iPhone endnu ikke var kommet, foreslog Dag, at jeg roede af sted og brugte mit danske simkort til at starte med. Så ville han sende det norske simkort til Vardø, når det kom. Derfor købte jeg ekstra mad og fuel, som jeg kunne sende med simkortet, så fyldte det lidt mere og blev ikke væk, og det ville ikke være nødvendigt at handle i Vardø.

Simkort til Norge

Grunden til, at jeg nævner, at jeg skulle have sendt et norsk simkort til Kirkenes, er, at jeg længe havde håbet på, at jeg kunne få en aftale med et teleselskab om at få en god pris på mit danske simkort turen rundt. Men det lykkedes ikke, så lidt forsinket, fik jeg min kammerat Jesper, der bor i Norge, til at bestille et til mig i sit navn, fordi man ikke kan få et norsk simkort, hvis man ikke bor i Norge. Det gælder de fleste lande. Det var der intet problem i, troede vi, men de ville ikke sende det direkte til mig. Så det blev sendt til Jesper. Da det var lige op over, at jeg skulle af sted, turde

vi ikke sende det til Danmark, men sendte det i stedet for til Dag. Problemet var bare, at der ikke var mange afgange derop, og der var 6 dages forsendelsestid internt i Norge. Pludselig hang det ikke ret godt sammen tidsmæssigt. Derfor tog jeg af sted uden. Det ankom selvfølgelig dagen efter, vi var kørt, så jeg fik det sendt til Vardø, så alt var godt derfra. Kort efter min tur åbnede Norge op for at købe tale- og data-simkort uden adresse. Så nu skulle det være lettere.

Inden jeg tog af sted, var vi også forbi Dags kontor, (han er selvstændig virksomhedskonsulent). Han havde lige lavet et lamineret kort til mig med telefonnumre til vejr- og sikkerhedstjenester og VHF kanaler. Her tog jeg afsked med Dag. Sikke en hjælp at få, og det skulle ikke blive sidste gang, viste det sig senere.

Leif og jeg tog et sidste besøg på en café til lidt middagsmad, før vi kørte ud til vejen ud til Jakobselv. Men 29 km før vandet var vejen lukket af en bom, fordi vejen derfra ikke blev ryddet for sne. Det var fortsat den sidste del af vinteren, så der lå 1-2 meter sne. Derfor havde Dag sørget for, at militæret ville køre mig ud til havet i et bæltekøretøj – sikke en service.

Vi mødtes med militærbæltekøretøjet sidst på eftermiddagen og fik kajakken på taget. Jeg tror, det er første gang, de har haft en kajak på taget. Mine ting kom ind bag i den bagerste vogn. Der var også kommet en journalist, Marianne, som ville skrive lidt om afgang.

Kajakken bliver lastet på bæltekøretøj 29 km før havet ved Grense Jakobselv.

Den næste time kørte vi igennem snefyldt terræn op og ned over bakker og snehuller. Sådant en maskine larmer en del, så vi sad alle med hørevern og var i hver vores verden.

Dog var mine tanker hele tiden på kajakken oppe på taget. Heldigvis var føreren en ung, forsigtig mand, der kørte pænt og stoppede og så til kajakken. Efter en time var vi nået 20 km af de 29 km frem til vandet. Her lå en af grænsestationerne, hvor soldaterne boede. Det var endestationen for den dag. Aftalen var, at vi skulle sove der, og så ville de køre os videre næste morgen tidlig. Vi blev taget imod af Stationschefen, som kort fortalte lidt om stedet. Journalisten lavede et lille interview med mig og soldaterne. Som tak for hjælpen og gæstfriheden havde vi aftalt, at jeg skulle holde et foredrag. De unge soldater valgte at høre om Jægerkorpset og mine oplevelser der. Det var en hyggelig aften. Herefter var vi godt sultne, så vi fik lov til at plyndre køleskabet, og den soldat, der havde køkkentjansen, lavede vafler til alle.

Den norske hær har en række grænsestationer ned langs grænsen mellem Norge og Rusland for at sikre grænsen. På hver station sidder et mindre antal soldater et halvt år ad gangen, undervejs har de 3 ugers orlov. Deres opgave er at lave patruljer langs grænsen, som er Jakobselv. Det gør de både vinter og sommer, på ski, snescooter, i bæltekøretøjer og til fods. De har også en forpligtelse til at hjælpe lokalbefolkningen, så de laver spor i området til scooter, ski, og hvad der er brug for. De laver også grillarrangementer for de lokale m.v. Det var også derfor, de gerne ville hjælpe mig og køre mig ud til Jakobselv.

Næste morgen fik vi morgenmad efter fællesvækning kl. 06.30, og så gik turen de sidste 9 km ud til udmundingen af Jakobselv. Elven var frossen endnu, og hvis jeg roede her, ville jeg let komme ind på den russiske side, og det var dumt uden en tilladelse. Undervejs kom vi forbi den tidligere bygd, Grensen Jakobselv, som havde en fast beboer frem til 2004, men i dag kun var sommerhuse. Helt ude ved vandet kom vi forbi Kongens Kapel, der ligger op ad en bjergside. Et Kapel, som kongen beordrede opført for at markere, at her gik Norge til. Kapellet blev indviet i 1869. Endelig kom udmundingen af Jakobselven ud i Austhavet til syne. Vi stoppede ved en lille havn eller mole. Nu var det nu!

Vi fik kajakken og udstyr slæbt ned til vandet. Soldaterne gjorde lidt store øjne, da de så, hvor meget grej jeg havde. Så skulle det hele bare ned i kajakken. Jeg følte mig en lille smule presset med den første rigtige pakning, da der stod en journalist, to soldater og Leif og kiggede på mig. Soldaterne havde ikke travlt, så jeg havde den tid til at pakke, jeg skulle bruge. Men jeg ville bare gerne af sted.

Endelig kunne jeg lukke den sidste, vandtætte luge, lukke min tørdragt og tage min flydevest på. En sidste tak gav jeg til soldater, journalist og Leif. Så kunne jeg skubbe kajakken i vandet på en fin, lille sandstrand, sætte mig op, og endelig var der vand under mig. Den 5. april kl. 09.23 var turen i gang. Det blev til et sidste kig over skulderen, og så tænkte jeg på, at Leif skulle køre hele vejen tilbage selv.

Foto: Marianne Bergseth.

Klar til afgang og et sidste farvel til Leif og soldaterne.

Endelig den 5. april kl. 09.23 kunne jeg starte på mit eventyr.

Den rigtige start

Det var helt fantastisk at høre de lette skvulp af vand mod kajakken og mærke at kajakken var i sit rette element. Pagajen tog sine første tag, og jeg tog det sidste kig over skulderen, og så at Leif og de andre var på vej op mod bæltekøretøjet.

Der var lidt adrenalin i kroppen, fordi nu startede eventyret. Men det var også en helt unik følelse, fordi nu skulle turen bare nydes. Jeg kunne ikke forberede mig bedre, det var for sent nu. De ting, jeg evt. havde glemte, kunne jeg heller ikke gøre noget ved. Så det eneste, jeg skulle tænke på, var at ro kajakken og finde en lejrplads hver aften. Mere frihed kunne jeg ikke få.

De første timer følte havet stort, koldt og farligt. Men langsomt fandt jeg ind i en rytme. Vandet var koldt, så jeg havde neoprenluffer på. Jeg holdt let varmen, da solen også skinnede og gav lidt varme. Der var kun små bølger, så naturen fremstod fra sin bedste side. Hele landskabet var storslået, og der var langt til alt. Der lå sne overalt, og enkelte klipper stak op af sneen. Det mindede mig utrolig meget om Grønland, virkelig dejligt. Dog kunne jeg se, at solen havde magt, for især de sydvendte klipper havde ikke meget sne tilbage, og områderne nær havet var kun dækket 50 % af sne. Det var også meget tydeligt, hvor tidevandet gik op til på klipperne, fordi her var der ingen sne.

Det tegnede godt. Min krop reagerede fint efter flere stillesiddende dage i bilen. Der var også underholdning. Der var sæler og godt med fugle omkring mig, såsom edderfugle, skarver og en masse små fugle. Jeg blev så glad, når der var liv omkring mig. Timerne gik, og pludselig lå der en lille fiskerbåd med to mand om bord. Jeg stoppede og snakkede. De var ved at fange torsk. Det var lidt underligt at møde folk allerede, men det var et hyggeligt møde, selvom de syntes, det var langt, jeg skulle ro. De første 4 timer gik fint, men så blev jeg stille og roligt træt. Jeg roede dog to timer mere ind til Bökfjord Fyr, et flot, gammelt fyr, der i dag er automatiseret.

Der boede ingen, men der var fortsat mange bygninger, og jeg kom forholdsvis let i land. Aftenen gik med at slå lejr.

Den første uge tager alting altid længere tid. Tingene skal lige finde deres plads, og så er der altid lidt forskelle fra tur til tur.

Min aften udviklede sig, da min net-forbindelse og satellittelefon drillede. Jeg skulle bare lige ud og sende noget, så jeg tog ikke så meget tøj på, og selvfølgelig endte jeg langt oppe på fjeldet for at få signal. Det var pænt koldt. Det eneste gode var, at jeg kunne se fyret og fandt nogle flere tyskerstillinger fra Anden Verdenskrig. Der lå 3 kanon- og observationsstillinger. Kanonerne stod der stadigvæk, men var blevet sprængt, og der lå gammelt pigtråd og andre efterladenskaber. Jeg elsker, når jeg kan mærke historiens vingesus. Dog kunne det ikke ændre på, at jeg var blevet pænt kold. Så jeg skyndte mig tilbage i teltet. Aftenen var næsten slut, og jeg skulle lige rydde op og gøre klar til næste morgen. Jeg kunne endelig tage til drømmeland klokken 23.00. Det var dejligt, og jeg kunne lægge mig med et smil på læberne, et nyt eventyr var godt begyndt.

Dato: 5. april 2011

Lejr/dag: Lejr 1/Dag 1

Pos (Google): 69 52 42.1 / 30 10 28.1

Distance roet: 27,5 (i alt 27,5 km)

Ro-tid: 5t37m (09.23 til 15.00)

Vejr: Flot solskin, 1/8 høje skyer, let skiftende vind, fra 1 m/s til 5 m/s fra vest = let modvind. 4 til 10 grader.

Bølger: Fra havblik til 50 cm i det åbne, enkelte gamle dønninger 80 cm.

*(Læs om denne boks i "Forklaring til mine datafelter" i "Ordforklaringen")

Jeg stod allerede op kl. 05.30 på 2. dagen. Det gode vejr skulle udnyttes. Efter at jeg havde været på toilettet, var humøret højt, for vejret og udsigten var super. Det hjalp yderligere, da der kom mad i maven. Så var det bare at gøre klar. Pakningerne drillede lidt i starten, men sådan var det altid - ingenting havde rigtig deres plads endnu. Men jeg kunne gå på vandet netop som det blev højvande, klokken 07.43.

Selvfølgelig kom der lidt is ude fra fjorden med strømmen, det lagde sig lige der, hvor jeg skulle ud, så det måtte jeg kæmpe mig ud gennem. Det var også første og sidste gang, jeg stødte på is i vandet. Jeg blev altid fascineret af de små kunstværker i vandet.

Første og eneste gang jeg mødte is i vandet, ved Bøkfjord Fyr.

Jeg havde fået at vide af Dag i Kirkenes, at der ville være en god strøm ud af Bøkfjorden fra Kirkenes efter højvande, og det passede perfekt med, at det var højvande nu. Strømmen gik næsten i min retning. Den drejede lidt mere mod vest efterhånden, og min kurs var ret nord. Men det gav 1 til 2 km/t. i ryggen. Jeg skulle krydse Varangerfjorden med det samme, en 25 km i lige linje, men jeg drejede hurtigt lidt af for at udnytte strømmen. Jeg startede min musik og glædede mig til det lange kryds. Jeg blev altid lidt spændt, når der skulle laves kryds. Der kunne ske meget. Men vejrudsigten var god, så det var ikke en svær beslutning at ro over. Men efter et par timer måtte jeg indrømme, at det blev pænt kedeligt, selvom vejret var så flot, og der var en masse ænder rundt om mig. Det hele var så stort her, at bjergene overhovedet ikke så ud til at rykke sig, så jeg lærte hurtigt det hele at kende. 20 minutter senere så det hele nøjagtig ud på samme måde.

Jeg vekslede mellem min Grønlænderpagaj* og Avannaq* på vej over, for at mærke om der var forskel på dem. Endelig efter 5 timer kunne jeg holde en pause på land på den anden side, efter at jeg havde kæmpet mig ind i et område med store sten og meget tang, der var frygteligt glat. Det havde jeg virkelig glædet mig til, da jeg ikke var helt i rytme endnu, så kroppen var meget øm. Tænk, jeg havde fået en lille vabel på venstre pegefinger, hvad var det? Det plejede jeg aldrig at få.

Jeg gik ud i kajakken igen og skiftede til min Wing-pagaj*. Det var superdejligt, da den gik anderledes og belastede kroppen på en anden måde. Det var dejligt at ro langs land igen, så der var lidt at se på. Selvom der fortsat var meget ensformigt.

Jeg kunne ro ind på en sandstrand kl. 14.33. Min krop var træt, og jeg måtte tage nogle korte dage, de første dage. Jeg måtte bære mine ting 100 meter op, da det var lavvandet nu og meget lavt terræn. Det var altid hårdt at bære to store, tunge tasker op på skift og til slut kajakken. Jeg kunne ikke lade være med at grine lidt. Jeg var taget ud i den øde natur, men jeg havde ikke haft et tidspunkt endnu på turen, hvor der ikke var noget menneskeskabt, og min lejr lå lige ved vejen til Vardø, så jeg kunne høre bilerne og lastbilerne på vej mod Vardø. Men humøret var højt, og jeg glædede mig til tredjedagen, selvom min krop var virkelig øm og ikke helt enig med mig. Lidt hvile dybt i soveposen skulle gøre godt.

Dato: 6. april 2011

Lejr/dag: Lejr 2/Dag 2

Pos (Google): 70 11 5.6 / 30 22 09.6 (*)

Distance roet: 39,3 (i alt 66,8 km)

Ro-tid: 6t50m (07.43 til 14.33)

Vejr: Solskin 1/8 høje skyer. Vindstille til 4 m/s fra syd/sydøst. 0 til 6 gr

Bølger: Meget tæt på havblik. Var en del udadgående strøm på 1,5 til 2 km/t., som dannede små bølger. Gav små medsurf.

Næste morgen startede fint. Dog gik mine tanker en del på strøm, fordi jeg ikke var meget værd uden strøm. Jeg havde alle de startvanskeligheder, som jeg kunne forvente.

Der var altid et eller andet på en tur. Min solcelle-løsning ville ikke lade og afgive strøm nok til computeren, så jeg tænkte på, hvordan jeg skulle løse det. Da jeg så også opdagede, at solcellen allerede var ved at gå i stykker i ledningen, fik jeg fat i min ven i Danmark, Niels. Han ville snakke med elektrikeren i Danmark samt Dag for at skaffe mig et andet batteri, et 12 volts stik til samt en lader. Det vidste jeg virkede fra tidligere ture. Jeg turde ikke at fortsætte med det andet. Jeg måtte ro mod Vardø uden at vide, hvad de fandt ud af. Jeg pakkede lejren ned. Det var noget skyet og lidt køligere i dag, da solen ikke var fremme. Men jeg var godt klædt på i mit uldtøj og min tørdragt. Jeg slog hurtigt mine problemer ud af hovedet og nød naturen og skyndte mig at komme på vandet. Det var helt højvande, så vandet gik lige til snekanten, perfekt! Jeg kunne bare sætte mig i kajak på sne og så kurre direkte i vandet, super let og sjovt. Jeg roede med min Wing-pagaj* for at belaste kroppen på en ny måde. Naturen var fortsat vild stort set dagen igennem, og den lignede det, der var de andre dage. Men der kom en bil en gang i mellem og brød billedet. Men hold da op, det var flot med de forholdsvis små bjerge dækket af sne med huller uden sne rundt omkring. De første 3 dage havde været fantastiske. Min krop kørte ikke 100% endnu, og mange ting tog fortsat lidt ekstra tid. Pauser forløb ikke 100% ligetil, men det hele blev rettet til dag for dag, så alt lå, som jeg ønskede det, og var let at få fat i, såsom chokolade, saft og solbriller. Selv om jeg har prøvet det mange gange før, skulle alle ting lige have deres faste plads på denne tur.

Min tanker blev afbrudt af en flok lomvier* foran mig. De fløj væk, men to blev tilbage. Det var ikke unormalt, men de lå meget tæt, og de prøvede på skift at dykke, uden at der skete noget. Det var underligt, for da jeg kom tættere på, prøvede de at svømme væk, men de lå med røven mod hinanden og kom ikke så langt. Da så jeg, at de var bundet sammen af noget gammelt fiskergarn. Tanken kom hurtigt: skal jeg have let aftensmad eller være dyreven? De så nu søde ud, så dyrevennen vandt. Jeg roede hurtigt hen til dem og fik fat i dem og lagde dem op på mit sprayskirt* foran mig. De var nu ikke så taknemlige.

De lå med hovedet ud over hver side af kajakken, men bevægede sig hele tiden. De hakkede løs på mig og prøvede at nappe mig. Jeg måtte presse dem ned. Men jeg måtte ro i land for at ordne det. Der var en 200-300 meter ind, og fuglene kæmpede løs. Der var en del små bølger, så det blev ikke en pæn landgang. Det må have set noget komisk ud, da jeg skulle ud af kajakken i bølger, mens jeg holdt på de to aggressive lomvier.

De to Lomvier i kajakken før befrielsesaktionen på land.

Da jeg fik trukket kajakken op, valgte jeg at sætte en luffe over hovedet på hver fugl. De var nemlig lige så dumme som høns, så da det blev mørkt, blev de helt slappe i kroppen og lå helt stille. De var virkelig viklet ind i fiskenettet, som var lavet af plastik. Deres ben var helt væk i det, og det gik op om deres kroppe. Men jeg gik i gang med min kniv og fik stille og roligt skåret dem fri. Endelig var de fri, og jeg kunne tage lufferne af. De kiggede lidt, inden de baskede med vingerne ud mod vandet. De kunne ikke støtte på deres ben endnu, men de var hurtigt i vandet. Jeg følte mig lidt som en lille helt. Så skulle jeg bare tømme min kajak for vand, og så kunne jeg ro ud igen. Jeg sad og tænkte på, hvorfor jeg hjalp dem. Nogle gange skød jeg dyr på jagt derhjemme, i teltet spiste jeg retter med kød, og fuglene svømmede ud og fangede fisk. Det er en stor fødekæde, men skidt med det.

Jeg havde det godt med at hjælpe de to fugle. Det var ikke i dag, de skulle dø. Jeg fik senere at vide, at lomvier ikke smager godt, før de har hængt et stykke tid, så godt jeg var dyreven den dag.

Jeg roede videre og nød min gerning. Jeg syntes kajakken havde været helt perfekt de første dage, men så fik jeg nogle bølger ind fra siden. Jeg bandede over, at jeg ikke kunne holde kursen og kæmpede noget. Efter 20 minutter kom hjernen pludselig tilbage til mig. Måske var det de to fugle, der havde taget fokus. Fordi jeg havde kørt finnen* den forkerte vej - den var fuldt ude. Den skulle bare have været halvvejs ude. Da jeg rettede det, gik kajakken som en drøm igen. Utroligt, så lidt der skal til. Pludselig kom der to marsvin* forbi mig. Livet var herligt. Jeg elskede, når der var dyr omkring mig. Jeg blev fascineret af sådan to marsvin, og hvor hurtigt de svømmede og dukkede op rundt omkring.

Jeg kom til der, hvor det buede lidt rundt mod Nord og Vardø. Her var der en masse krapbølger/refleksbølger fra klipperne på grund af havdybden. Jeg var advaret om det. Der var 1 til 1,5 meter høje bølger, men ikke noget, der gav problemer. Det var godt, at jeg havde været i Wales og ro i større vand med Nick Cunliffe. Det var i efteråret under mine forberedelser, at jeg var i Wales for at tage et par kurser over 14 dage sammen med en af verdens bedste havkajak-folk, Nick Cunliffe. En del af tiden var jeg alene med ham og fik et fantastisk kursus, fordi vi var ude i store bølger og vejr, der var langt over det niveau, som jeg skulle på kursus i. Så det blev mere privat undervisning. Det var 14 dage, hvor jeg lærte en masse og fik en masse med hjem.

I træningsfasen er det altid godt at træne noget, der er vildere, end man forventer at møde i virkeligheden. Et princip vi altid trænede efter i Jægerkorpset. Jeg oplevede ofte, at øvelser kunne være mere komplekse og vildere end missioner og kamp. På den måde synes kroppen ikke, at det er så vildt, og man er mere rolig. Som min patruljefører sagde da jeg kom ind, og hver gang vi skulle lave noget: ”Train hard, fight easy”.

Da jeg kom forbi strækningen med bølger, var der også ved at være udsolgt fra min side. Jeg kunne næsten ikke overskue at ro til Vardø, men det skulle jeg. Heldigvis blev vandet hurtigt roligt, og solen kom frem, da jeg roede over til Vardø. Jeg roede på land, fandt et lille hul i klipperne, som var en 5 meter høje, og gik i land. Jeg var virkelig træt. Kysten var virkelig takket, så det var godt, at jeg fandt det lille hul. Men jeg måtte bære tingene op ad en kort skrænt for at være væk fra højvandet. Det var meget flot, fordi klipperne var rå og virkede som en mur, men oppe på dem lå tætte totter af græs. Det virkede meget eventyragtigt. Jeg slog telt op på et lille stykke græs mellem nogle klipper, fik pakket ud og spist lidt af en pølse, som Nicolai havde givet mig med ved afgang. Så skulle jeg op i byen og handle lidt friske varer i supermarkedet. Mit telekort var kommet sammen med den ekstra mad, jeg havde pakket. Det hentede jeg på hotellet. Der var også en overraskelse fra Dag, tørret rensdyrhjerte. Det smagte virkelig godt, selv om jeg normalt ikke bryder mig om hjerte. Det var meget pænt af Dag.

Min lille, eventyrlige lejr. Vardø by lidt på afstand. Norges og hele Vesteuropas østligste by. Opkaldt efter ordet Varg (nordsamisk), som betyder ulv, så Vardø betød altså "Ulveøen".

Herefter mødte jeg den mand, som Dag havde fået fat i, efter Niels havde ringet til ham om morgenen. Han havde et stort batteri, en lader og et 12 volts udtag, så jeg kunne få strøm. Jeg turde ikke stole på min solcelle, når den allerede var ved at gå i stykker. 1.600 norske kroner fattigere havde jeg en god løsning til strøm, som jeg kendte. Så ville jeg kunne lade, alle de gange jeg skulle ind til en by, eller der var en hytte.

Så syntes min krop, at det var tid til en burger på en lille cafe, mens jeg arbejdede med mit telefonkort og fik strøm på mit udstyr. Jeg kunne bare ikke få mit nye telekort til at virke, så jeg måtte gå tilbage til mit telt, noget nedtrykt. Her fik jeg så at vide af Niels, at man skal på nettet for at få sin iPhone låst op. Så jeg måtte gå ned i byen igen og spørge på hotellet, om jeg måtte låne deres internet. Heldigvis måtte jeg det. Jeg ville have en cola imens, men havde glemmt mine penge. Portieren hørte om min tur, mens vi stod og snakkede. Lidt efter kom han med en cola. Sikke en hjælpsom mand. Jeg fik endelig telefonen til at virke og fik lavet dagbog. Desværre kunne jeg ikke sende min solcelle hjem derfra, uden at jeg skulle blive til langt op ad dagen, men jeg kunne sende det med hurtigruten videre på ruten. Det betød, at jeg skulle op kl. 03.30 for at sende det med færgen. Så det var bare om at komme tilbage og komme i seng.

Dato: 7. april 2011

Lejr/dag: Lejr 3/Dag 3

Pos (Google): 70 21 57.9 / 31 05 41.0 (*)

Distance roet: 39,7 km (i alt 106,5 km)

Ro-tid: 7t20m (08.10 til 15.30)

Vejr: 4/8 til 6/8 mellem skyer, vindstille til 4 m/s fra skiftende retning mest syd. 0 til 6 grader.

Bølger: Fra havblik få steder, ofte en 50 cm, ved kap en del strøm, bølger 1 til 1,5 meter over kortere perioder.

Jeg ved ikke helt, hvornår dagen startede, for jeg fik 3,5 timers søvn, før jeg stod op kl. 03.10 og gik ned til færgen. Det viste sig, at det var den forkerte færge, jeg var sendt ned til. Først ville han have mig til at komme igen efter kl. 8.00, men han bar over med mig og tog imod mine ting. Så jeg sendte solcelle og noget ekstra proviant til Berlevåg, den næste større by. Jeg tog hjem til lejren, men var lige inde og betale portieren for colaen. Vel tilbage i teltet trak jeg soveposen på. Jeg sov fra kl. 4.00 til kl. 8.00. Så kunne dagen starte rigtigt. Jeg pakkede alt ned. Tingene havde næsten fundet deres plads nu. Jeg kom nemt på vandet igennem en lille kanal mellem klipperne. Heldigvis var der ingen bølger overhovedet. Så var jeg klar til en ny dag og trykkede ”play” på min iPod, men intet skete.

Det plejede at virke, så jeg fik den af og kiggede på den. Der var ingen musik på. Hvor var alle mine sange? Dagen før, da jeg ladede min iPod, måtte iTunes have slettet alt på min iPod. Jeg tog min reserveafspiller frem, og så var der musik i 5 minutter. Men så løb den tør for strøm, og det var slut med musik for den dag. Nedtur.

Jeg roede op langs Vardø og krydsede så over til fastlandet og fulgte den vildt flotte kyst. Klipperne var blevet lidt mere takkede, så der var lidt at se på. Undervejs berigede jeg verden med min sang. Jeg skrålede løs hele dagen. Selvom min skønsang gjaldede, var der en masse fugle, der berigede min vej og også 5 sæler. Det var et længere kryds. Jeg kunne nemt se over, men det tog alligevel 1,5 time at komme over. Igen med et landskab, der var fastfrosset som et billede.

Jeg var heldig med vejret igen, selvom det var gråt og trist, så var det flot og det vigtigste: ingen vind og bølger. Dog var det ikke så varmt i dag. Jeg valgte ikke at gå i land, for det ville tage for lang tid, så jeg måtte tisse i en pose og hælde det ud over siden. Jeg havde smurt mig et par madder den dag, med rigtigt brød, og det var dejligt at få i pauserne.

Jeg havde roet 2 timer med Avannaq* og resten med Grønlandspagaj*. Jeg ville have skiftet til Wing-pagaj* til slut men fik det ikke gjort. Da jeg kom til Hammerfest, besluttede jeg at ville se byen. Den var virkelig velholdt, og den var endda kun beboet om sommeren. En lille, flot, gammel fiskerby med pakhus, fine huse og med sandstrande ved siden af, så der var gode landgangsmuligheder.

Lige i det samme jeg kom i land, kom en snescooter kørende op til en hytterne, så nogen mennesker var der da. Jeg fik slået telt op et stykke fra byen på en lav flad strand. Så skulle det blive godt at komme ind i varmen. Det begyndte at regne kort efter, jeg var gået i teltet, så gåturen til ”byen” blev udsat lidt. Det blev til en aften i Hamningberg, hvor der kom flere og flere snescootere. Man kunne godt se, at det var weekend.

Jeg ville gå en tur op i byen, men sneen var så blød, at jeg sank alt for langt i. Så jeg kom ikke op i byen, og ingen kom ned til mig.

Den flotte, gamle fiskerby Hamningberg med pakhuse og huse. Er i dag kun en by med fritidshuse, men meget velholdt.

Jeg måtte indrømme, at iTunes drillede mig hele aftenen. Jeg ville ikke lægge alt musik over på min iPod igen, det ville tage alt for meget af min tid og strøm. Men jeg fik dog læst lidt i min e-bog og kom i seng kl. 21.30 uden musik på min iPod.

Dato: 8. april 2011

Lejr/dag: Lejr 4/Dag 4 Hammerfest

Pos (Google): 70 32 18.8 / 30 36 25.0 (*)

Distance roet: 29,4 km (i alt 135,9 km)

Ro-tid: 5t35m (10.13 til 15.50)

Vejr: skyet dag, 8/8 lave mørke skyer, enkelte lyse steder. Vind 1 til 4 m/s fra Nordvest. 3 grader. Støvregn.

Bølger: Stort set ingen, 30 cm enkelte steder. En del strøm ved kap.

Hvordan brugte jeg min elektronik

Hvordan brugte jeg min elektronik: iPhone, iPad, iPod og computer? Min computer brugte jeg til den daglige opdatering og billedehåndtering. Hver dag tog jeg kopi af dagens billeder over på min computer som sikkerhed, samt når jeg skulle svare

på længere mails, lagde jeg det også over på computeren. Hvis jeg havde god netforbindelse hentede jeg podcasts til iTunes. Jeg havde også en ekstern harddisk, som jeg brugte til sikkerhedskopi af min computer, når jeg lå ”vejrfast”. Jeg var meget bange for at miste billeder og mails.

På ”vejraste” dage lagde jeg billeder op på Picasa*. Min iPad var mere underholdning, og det var den, jeg læste mine elskede e-bøger og PDF-dokumenter på samt hørte podcasts på, fordi jeg var svært glad for tv-programmer, når jeg smurte madpakke, lavede saft og syede. Det var ”Bonderøven”, ”TED talk”, ”So ein Ding”, ”Søren Ryge” og lignende programmer. Ideen med en iPad i stedet for en bog er, at den vejer det samme, men jeg havde 38 bøger med på den, og den holdt strøm rigtig godt. Min iPod brugte jeg stort set kun på vandet til at høre musik og lyd-podcasts som fx interviews. Jeg var også begyndt at høre P1 programmer (jeg må være blevet gammel), såsom Orientering, Detektor og Harddisken. Jeg hørte stadig P3 som fx ”Formiddagen” og ”Mads og Monopolet”. Det var rart at høre stemmer, blive underholdt og blive klogere samtidig med, at jeg nød den fantastiske natur og dyrelivet.

Min såkaldte vandtætte telefon, som også var pakket vandtæt (efter jeg havde ødelagt 9 stk. Sonim-telefoner), brugte jeg på vandet til lidt tale og sms med vejret samt som vækkeur. Min iPhone brugte jeg nok mest til at tjekke vejr, mails, sms'er, besvar kortere mails, til at håndtere kommentarer og lave videoindslag.

Det er nok det instrument, der har revolutioneret min verden mest de sidste mange år, siden jeg fik den i januar 2011. Jeg kunne skaffe så meget viden på den online og offline. Her er lidt af de apps, jeg bruger.

Under turen var jeg glad for:

- Tidevann, den viser tidevand mange steder i Norge
- Yr.no til vejret, hvor jeg kunne taste de 4 næste kap, fjorder eller byer ind. Det var så let at se vejret frem på ruten, men det var kun prognoser

- AeroWeather brugte jeg til live vejr, den tager vejret fra den nærmeste lufthavn, så kunne jeg se, hvordan vejret var lige nu.
- Fugle i farver fra Politiken. En dansk fuglebog, men den var også fin til Norge.

Af andre Apps, jeg brugte til min blog og hjemmeside, var:

- WordPress til at styre kommentar og lægge de små indlæg op.
- Video Edit til at klippe nogle af de videoer jeg laver.
- 720tube, en Youtube app til at lægge min video op på Youtube.

Ellers brugte jeg min telefon til nyheder, Facebook og alle de måder, man nu bliver klogere og holder kontakt på.

Få gange havde jeg også haft iPhone som lyd på vandet. Jeg kunne bruge den noget mere i Sverige, da jeg havde fri data, samt jeg hørte Tour de France, men jeg havde kun strøm til 4 timer på den, når den kørte radio. Det var lidt om min brug af elektronik.

Jeg sov som en drøm, indtil jeg skulle op kl. 6.00. Da der ikke var musik på min iPod, måtte jeg være kreativ og tog min iPhone i mit vandtætte etui. Der var heldigvis også lidt musik på. Igen var det højvande, så jeg kunne pakke på sneen, og så var der kun 5 meters sandstrand til vandet. Det var nemt at komme i. Det var herligt med sandstrande, når man skulle op og i, men ikke når jeg slog telt op, for så kom der sand over alt, hvis tingene var fugtige.

Klokken 08.20 kunne jeg ro af sted til sol og havblik, stadig imponeret over, hvor flot Hamningberg var. Min krop virkede perfekt, vejret var perfekt, jeg havde musik og en masse fugle og sæler. Herligt. Vandet var også fyldt med små fisk på en 15 cm, der lå døde i overfladen i tusindvis. Fuglene var ligeglade med dem. Jeg overvejede længe, om det var normalt eller forurening. Jeg fik senere at vide, at det var fisken, lodde (også kaldet Ammassat). De kom op for at gyde, hunnerne skred, og hannerne blev tilbage,

indtil de døde af udmattelse. Så det var døde hanner, der lå tilbage. Nogle steder lå de i bæltet, som man kender det med tang herhjemme, bare med døde fisk.

Jeg kom til dagens første kryds, Syltefjorden, som jeg havde hørt kan have meget dårligt vejr. Men krydset var herligt på grund af solen, og landskabet var så smukt. Kort tid efter krydsede jeg Makkaursandfjorden på samme måde. Det skal siges, at det hjalp en del, at strømmen forsvandt i fjorden, så jeg kunne ro 8 km/t. i stedet for 6 km/t. Så det føltes super at krydse. Ved Makkaur fyret tillod jeg mig en landgang, da jeg gerne ville se lidt nærmere på det, selvom det regnede. Jeg var der kun 12 minutter, for jeg blev alt for kold. Ellers blev det kun til pauser i kajakken og så tissepauser.

Jeg så en lille fiskerbåd komme ud fra Båtsfjord og en stor gå ind, lige før jeg krydsede. Jeg havde lidt krise og var godt træet efter min landgang, og da jeg skulle over Båtsfjord, lokkede jeg mig selv med, at jeg lige skulle over, mens vejret var perfekt. Jeg blev heldigvis frisk igen efter lidt mad og drikke, så jeg ville ind i Kongsfjorden. Da jeg rundede rundt ind til Kongsfjorden, startede det vildeste fjeld, det var så flot, et rigtigt fuglefjeld. Der var allerede en del fugle og en ørn langt ude, det måtte være en havørn. Jeg fik så meget energi af det, solen stod lige på, og vandet var stille. Det var en helt perfekt oplevelse. Så den fik lige 40 minutter ned langs det fantastiske skue, før der kom landgangsmuligheder. Så var det også nok for mig i dag - en super dag. Jeg kom i land på en lille perlestensstrand med en superlet landgang. Så var det bare hurtigt op med tingene, op med teltet og ind og få tændt for varmen i form af en af mine to multifuel brændere*.

Vejret så lovende ud den næste uges tid, måske ville det blive lidt dårligt søndag til mandag. Det ville måske blive til en hviledag i Berlevåg. Jeg kunne ikke klage over vejret. Gad vide, om den munk, der velsignede min kajak, havde de rigtige kontakter. Man skulle tro det! Hvis vejret ville holde en uge til efter mandag, så så det rigtig godt ud for mig.

Der var også ved at komme styr på mine ting og rutiner, så jeg nød det mere og mere.

Ellers så jeg fortsat et hav af fugle. Jeg var helt flov over, at jeg ikke vidste, hvad de hed alle sammen. Jeg så nogle kæmpe måge-lignende fugle i dag, spidse vinger, gulligt hoved, spids hale. Kæmpe fugle. Når de lå i vandet lignede de næsten en svane, dog lidt mindre. Kort tid efter lærte jeg, at det var suler. Jeg fik fat i en fuglebog til min iPhone, så jeg kunne slå de fugle op, som jeg så om aftenen eller prøve på det. Fuglene var meget forskellige: Lomvier og alke var ligeglade med mig, jeg kunne ro ganske tæt - meget sjovt. Mågerne kunne bedst lide lidt afstand, hvis de lå på vandet. Men hvis de var i luften, kom de helt tæt på og hang i luften ved siden af mig.

Dato: 9. april 2011

Lejr/dag: Lejr 5/Dag 5

Pos (Google): 70 43 12.3 / 29 38 16.6 (*)

Distance roet: 50,0 km (i alt 185,9 km)

Ro-tid: 8t35m (08.20 til 16.55)

Vejr: flot vejr, 3/8 til 5/8 lave skyer, men med sol i dag så meget flotte kontraster. Lidt småregn. Vindstille, 3 til 6 grader.

Bølger: Havblik, få strømbølger ved kap.

Jeg fik en god nat på perlestenene. Jeg var oppe kl. 06.00 for at gøre klar, stille og roligt. Jeg tog min todelte superdragt fra Sandiline på. Nu skulle den prøves på turen. I går havde været perfekt, da det var varmt, men det så også godt ud i dag. I dag skulle også blive stille - en 3 m/s. Min pakning gik super, alt var nede i kajakken med god plads, sådan Erik! Perlestenene gjorde det til en perfekt start, fordi jeg kunne lægge kajakken klar i vandkanten, sætte mig op, og da den næste store bølge kom ind, kunne jeg sætte af, og perlestenene rullede mig i vandet. Vupti, så var jeg i gang.

Det var godt nok regnvejr, men jeg kunne se solen længere ude. Der var ingen vind, perfekt. Jeg roede lidt sydpå mod de små øer i bunden af Kongsfjord. Der skulle være en seværdighed, viste mit kort, og kortet havde som regel ret. 30 minutter efter start kom en

ordentlig regnbyge, men skidt, det var fantastisk smukt. Jeg kunne tage min hætte på i mit nye tøj, og jeg havde lidt musik i venstre øre. Jeg kunne høre havet og havde mine tro følgesvende med: en stak måger, der skreg over mig. De forskellige havfugle kom lavt forbi mig for at flyve en æresrunde omkring mig, som om de lige skulle se, hvad jeg var for en. Så kom bagkanten af regnbygen, med kraftig vind, havet blev pisket op til små krapbølger, men det var ikke noget problem, det gik bare lidt langsomt i vinden. Jeg tænkte, at vinden måtte holde op, når bygen var forbi, men det gjorde den ikke. Det blev en laaaaang tur over Kongsfjorden. Jeg var ikke i problemer, men vinden og de små bølger, der var meget tætte, tog farten totalt af kajakken, selv om jeg knoklede af sted.

Men hvad var nu det? Kompasset stod på 0 grader, og jeg roede nærmere 270 grader. Så slog det mig, batterierne ... Det var dumt at pakke et 20A batteri ned lige ved kompasset, foran i kajakken. Så kom det nedlukkede vejr ind og jeg havde brug for en kompas kurs. Heldigvis havde jeg altid et spejlkompas i min dækstaske til at udtage kurs på mit kort, samt som nødkompas, så det fik jeg brug for her. Så min perfekte pakning var ikke så smart med batteriet foran. Fremover lå det bag i kajakken.

Jeg tog kurs lidt skråt på bølgerne for bedre at ride dem af, og da søen ikke voksede mere, tog jeg kurs direkte mod Nålneset, jeg skulle bare over, så jeg kunne komme i læ. Endelig efter 3 timer kom jeg forbi, jeg håbede på bedre forhold på den anden siden, evt. med strøm, men nej, der var endnu mere vind, og jeg gik helt i stå i stødene. Efter 4,5 time kunne jeg gå i land ved Styret, jeg var træt og skulle tisse helt vildt. Jeg kunne ikke gøre det i kajakken i dag, så jeg skulle tisse i dragten, og det havde jeg ikke lyst til. Det var godt med en lille pause, men det blev hurtigt koldt. Jeg fik skiftet til min Grønlands pagaj* og tog af sted igen. Det hjalp at få tisset og få lidt at spise. Der kom pludselig en sms fra Niels, hvor der stod: "Så er der 6 km igen." Niels måtte sidde og følge med på GPS-trackeren derhjemme.

Det gik rigtig fint om til Kjølnes Fyr, her rejste dønningerne sig, men det var fint at ro i. Jeg var helt tryk og kunne virkelig mærke, at jeg var blevet meget bedre i kajak. Jeg var helt rolig - tingene tog bare tid under disse forhold. Jeg havde i løbet af dagen set 5 fiskerbåde, de lidt større typer, den ene helt tæt på. Lige siden jeg så den, lå der en anden båd ca. 2 km længere ude skråt bag mig i min ”blinde vinkel”. Den fulgte mig, lige indtil jeg roede ind i Berlevåg havn. Jeg var overbevist om, at det var flåden, der holdt øje med mig. Det kunne jeg se, fordi alle fiskerne og jeg selv havde måger omkring os, det havde den ikke, så den fiskede ikke. Jeg ville ikke kalde dem på VHF’en for at undgå misforståelser. Det var meget sødt af dem, når de nu lå derude.

I dag var der en del skarver på den første del af ruten. Selvfølgelig var der også måger over alt, især da jeg var nær den ene fiskebåd. Der fløj de helt tæt forbi mig og så mig i øjnene, fantastisk! Jeg tog ikke billeder, da det blæste af h... til. Men der var mange slags måger i blandt. Der var også en del lunder, men ikke mange. Derimod var der kæmpe flokke af lomvier, de lå der bare, mens jeg roede forbi. Det var vist havlitter, som der kom flere og flere af, i mindre flokke, men de var meget sky. Edderfugle var der lidt af, men ikke mange. Jeg så også et par sæler i dag, men det var sjovt nok altid inde under land. Med eskort af måger og ”flåden” (hvem ved), kom jeg ind til Berlevåg, og vandet blev stille. Jeg roede ind i havnen.

Dag havde anbefalet mig Berlevåg Camping/Vandrehjem. Jeg ringede og hørte, om der var plads, mens jeg lå i havnen. Det var der, og jeg fik forklaret, hvor jeg skulle ro i land. Så jeg fik alt mit grej slæbt op, fik et værelse samt lov til at bruge grillstuen/opbevaringsrummet til at hænge mine ting til tørre. Jeg fik en kort sludder, så var det tid til et bad. Jeg havde så meget havsalt over alt, selvom jeg vaskede mig med 2-3 fugtservietter hver aften. Det var dejligt, selvom det ikke var så længe siden sidste bad. Jeg gik en tur ned i byen for at se den. Der var ikke så meget, og desværre var det kun kiosken, der var åben, så jeg købte en cola, lidt boller

og en burger. Det var godt nok den mindste burger, jeg havde fået længe, men jeg kunne ikke få andet.

Tilbage på vandrehjemmet, gik jeg i gang med at gå alle mine ting igennem for at se, om mine vandtætte poser fortsat var tætte. Hvis noget var fugtigt, hængte jeg det til tørre og så efter, om alt virkede. Det ville blive en hviledag i morgen, da der ville komme en del vind. Det passede mig fint, kroppen kunne få lidt hvile efter de første 6 dage på turen, og jeg kunne gå alle mine ting igennem. Der var altid nok at ordne.

Berlevåg Camping var godt nok et fint sted, tingene var bare i orden, et lille, hyggeligt sted. Perfekt til første hviledag. Det blev en sen aften, for der var en masse små ting, jeg gerne ville have ordnet. Men jeg fik gået det hele igennem, og jeg havde en masse computer-ting, jeg også gerne ville igennem. Så jeg kom i seng kl. 23.30 og sov godt i min seng.

Dato: 10. april 2011

Lejr/dag: Lejr 6/Dag 6

Pos (Google): 70 51 25.5 / 29 05 58.2 (*)

Distance roet: 30,8 km (i alt 216,7 km)

Ro-tid: 7t (08.11 til 15.11)

Vejr: Alt i alt en blandet landhandel ikke til min side. 6/8 til 8/8 lave skyer, regn byger. Vindstille til 6-8 m/s med stød på meget mere, så jeg lå stille. 3 til 6 grader.

Bølger: I start ingen, så 40 cm, rundt Kjølnes Fyr 1 til 1,5 meter dønninger.

Jeg stod op kl. 07.45 til det store morgenbord her på Berlevåg Camping. Det var virkelig lækkert. Grunden til, at det var lavet, var, at der var kommet en anden gæst ind i nat med færgen, som skulle have, og så fik jeg også. Meget flinkt. Så kunne dagen gå i gang, jeg var nede for at hente og betale for de ting, jeg havde fået sendt fra Vardø, 410 nkr. for 13 kg. Jeg gik alle mine ting igennem og pakkede nyindkøbt mad til 5 dage samt ekstra proviant (tørmad) som reservemad. Derefter gik jeg alle poser efter. Det tog tid, men jeg fandt det hul, jeg havde mistanke om, var i mit underlag. Dejligt, så det ikke blev fladt i løbet af natten.

Jeg havde frygtet, at det var ventilen. Jeg var også nede i byen og handle mad samt finde nogle papkasser til returgoods og spiste lidt frostpizza til middag.

Jeg fik returgoods gjort klar, ikke meget, men jeg sendte solcelleløsningen, en brænderflaske, et låg, et par luffer, en Buff*, en vandtæt pose og en kurslineal hjem. Det kostede 646 nkr., av! Men det var for godt til at smide væk og for tungt til at tage med. Jeg fik også taget en del billeder i byen. Før jeg vidste af det, var det blevet eftermiddag. Jeg tog lige 20 minutter på sengen og fik læst lidt og så på kort. Jeg var noget spændt på vejret den næste uge, det ændrede sig hele tiden. Jeg havde nogle store kryds og skulle gerne forbi Nordkap.

Det havde været et superophold her på Berlevåg Camping og Pensionat, virkelig fine forhold, men jeg glædede mig nu til at komme derudad igen. Aftenen gik ikke helt som planlagt, jeg lavede pizza og havde en cola klar til at skulle se den norske film om Berlevåg, ”Heftig og begejstret”, om deres lokale sangkor, men jeg kunne kun få lyden frem, ikke noget billede, så jeg endte med at se Discovery i stedet, mens jeg lavede udstrækning. Jeg kom i seng kl. 21.30, den sidste nat efter en god hviledag (”vejrfast”) her i Berlevåg. Jeg havde ikke hvilet meget, men det var skønt at få gennemgået alle tingene.

Dato: 11. april 2011

Lejr/dag: Lejr 6/Dag 7

Pos (Google): Samme som i går Berlevåg (*)

Distance roet: 0 km (i alt 216,7 km)

Ro-tid: 0

Vejr: Mest skyet, lidt sol. Først på dagen 7/8 lave skyer, sidst på dagen 4/8.

Vind 3 til 10 m/s faldende i løbet af dagen, sol til slut på dagen. 3 til 5 gr

Bølger:?

Det var tidligt op kl. 05.50, jeg fik lidt yoghurt og fik varmet mit vand. Jeg fik pakket sammen og kontrolleret en masse gange, at jeg ikke havde glemt noget. Jeg kunne bære alle mine ting ned til

vandet, det var hårdt at tage de 3 ture med alt det, jeg havde med, da der var noget længere end normalt, nok ca. en 300 meter. Så var jeg klar igen til at komme videre. Kl. 07.35 kunne jeg ro ud, mens flere fiskerbåde også stævnede ud i dejligt vejr. Jeg kom ud af havnen og rundt om nogle skær, hvor der var lidt dønninger, men ellers fine forhold. Jeg roede med min Avannaq*, hørte lidt podcasts* og hyggede mig med at være på vandet igen. Ved første pause skiftede jeg til min wing-pagaj* til krydset, så jeg kunne give den gas. Men som jeg nærmede mig der, hvor jeg ville krydse, blæste det mere og mere op. I løbet af 10 minutter var der pludselig godt med vind, i stødene gik tempoet helt ned. Jeg arbejdede bare derudad, fordi jeg kunne se, der hang nogle mørke skyer over mig. Jeg tænkte, at det måtte være meget lokal vind, som snart ville forsvinde, da vejrudsigten intet sagde om kraftig vind.

Men efter to timer kunne jeg se, at det ikke gik at krydse, vinden var kraftig, og vandet bevægede sig meget hurtigt ud af Tanafjorden, som jeg skulle krydse. Jeg lå stille et øjeblik og så på forholdene, og kajakken blev drejet sidelæns. Her kunne jeg virkelig mærke, hvor meget det blæste. Det var virkelig hårdt, at få rettet kajakken op igen. Jeg besluttede, at det ikke gik. Det var bare med at finde en landgangsmulighed, fordi for hver ca. 15. sekund kom der et stort sæt bølger ind, som fik brændingen til at se noget vild ud. Det var ikke godt, for der var en hel del klipper her.

Jeg valgte et sted, hvor ”slaget” skulle stå. Der var en lille vig inde bag et skær. Så jeg skulle ind igennem skæret og i læ i den lille vig - helst uden store bølger. Men jeg tvivlede meget på, at jeg kunne nå helt ind mellem to sæt af store bølger. Efter at have kigget i 5 minutter, i stadig tiltagende vind, var det tid. Jeg lå lige på bagsiden af et stort sæt bølger, jeg kom forbi det første sæt skær og nåede næsten vigen, da næste sæt bølger kom buldrende. Jeg bakkede og bremsede det bedste, jeg kunne. Men jeg surfede sidelæns ind, heldigvis undgik jeg de fleste klipper og kom ind i den lillebitte vig, hvor jeg hurtigt kom ud af kajakken og fik den op.

Da jeg tog kajakken op, opdagede jeg nogle små ridser på kajakken, som lige havde taget overfladen af min kølforstrækning*. Super, at den var på. Det var en spændende landgang, men der kom mere og mere vind, så det tog sin tid at få teltet op, da vinden tog godt fat i det. Jeg måtte sikre det med drivtømmer og sten. Jeg brugte også tid på at filme en hel del, da jeg var sluttet tidligt. Jeg havde det godt med mig selv, da jeg kom i teltet. Jeg følte, at jeg havde taget en god beslutning ved at stoppe, for blæsten blev kun værre og værre. Men det var lige nøjagtig det, der gjorde turen spændende. Det var naturen og vejret, der bestemte, og så havnede jeg på uventede steder som her. Alle steder rummer oplevelser.

Min flotte lejr, da det blæste op. Det var svært at vise, hvor store bølgerne var, for alt var stort.

Jeg fik lidt at spise og sov 15 minutter til middag, nu når muligheden var der. Ellers talte jeg i telefon og fik læst en hel del. Der var også tid til at gå en god tur i et fantastisk landskab - så smukt. Dog lå der ufattelige mængder affald på stranden. Drivtømmeret havde sin charme, men al den plastik gjorde mig lidt trist. Jeg nød at udforske stedet, tage et hav af billeder og hoppe fra klippe til klippe.

Ved lavvande kom der mange skær til syne, så der var ca. 2,5 meters forskel på høj- og lavvandet.

Dejligt, når jeg nu skulle ligge stille. Underligt nok var der ingen fugle på land, de var alle ude på havet heroppe.

Det var sjovt, at jeg fulgte mit eventyr her i andre folks baghave. Stedet var nyt for mig, men for folk her, var det deres daglige baghave. Det fik mig bare til at tænke på, det jeg altid siger: Eventyret starter i din baghave. For mig var det en andens baghave, men det kunne lige så godt være derhjemme, at man går en tur og udforsker det, der gemmer sig i ens egen baghave. Sådan kan man lave nogle små eventyr.

Det var uhyggeligt at se hvor meget klippe, der kom fri, da der blev lavvandet. Det ville ikke blive nemt at komme ud ved lavvande, som jeg jo nok skulle. Så skulle der laves the, spises gammel pizza, jeg havde med, og læses lidt mere. Vejret skulle stilne af fra næste morgen, men det så meget ustabilt ud den næste uge. Vejrudsigten havde godt nok ændret sig noget de sidste dage. Men jeg nød min tur og prøvede ikke at tage dumme chancer.

Dato: 12. april 2011

Lejr/dag: Lejr 7/Dag 8

Pos (Google): 70 52 50.6 / 28 53 27.7 (*)

Distance roet: 12,0 km (i alt 228,7 km)

Ro-tid: 2t20m (07.35 til 09.55)

Vejr: 4/8 mellem skyer 7/8 høje skyer. Første time 4 m/s fra sv, blæste op til 7-10 m/s med kraftige stød. 4 til 5 grader.

Bølger: I start igen, lidt gamle dønninger, da det blæste op, 0,5 meter bølger, stor brænding når dønningerne kom ind.

Det blev til en god gang søvn, jeg gik i seng kl. 20.30 og sov til kl. 05.00. Som altid var jeg ude og tisse og tjekke vejr. Det så ikke godt ud, det blæste af h... til. Jeg gik i seng igen og sov til kl. 07.50. Så ringede jeg hjem, kontrollerede vejret igen, fik morgenmad, tjekkede vejr, læste, og tjekkede vejret igen. Vejrudsigten ændrede sig hele tiden. Den gode torsdag var væk nu, men det skulle klare op til middag – det var ikke nemt at blive klog på. Klokkeren 11.00 stilnede vinden af, og det klarede op. Havet faldt hurtigt til ro, dog med gamle dønninger. Skyerne forsvandt, og der kom en masse klart vejr ind. Så jeg pakkede sammen stille og roligt, jeg havde generelt dårlige erfaringer, når jeg skyndte mig for meget, for jeg glemte for mange ting.

Jeg gik på vandet kl. 12.30 ved højvande, det var helt perfekt, ellers havde det været noget af en tur ud. Jeg kom nemt ud gennem klipperne og fulgte land rundt, det blæste op som forventet omkring de høje klipper. Der kom en pænt kraftig sidevind ud for slugterne. Pludselig kom en havørn flyvende ud fra klipperne og begyndte at svæve over havet. Den kom rimelig tæt på, men man kunne ikke tage billeder i sidevinden, men hvor var den smuk og stor. Dem glædede jeg mig til at se endnu flere af.

Efter 30 minutter var jeg rundt, så jeg kunne se ind i Tanafjorden. Alle vindskyerne var væk, det blæste stadig, men havet så fint ud. Det var tid til at krydse igen, ca. 10 km, hvis jeg holdt sydligt på den anden side, men jeg skulle lige se, hvor kraftig strømmen var, så jeg undgik, at strømmen tog mig ud på åbent hav.